

Άννα Ιακώβου

Ο Άγιος– Βασίλης  
δεν πιστεύει ποτέ  
στα παραμύθια!



Ο τέταρτος Μάγος

Το μικρό αυτό βιβλιαράκι που χάρη στην αγάπη της κ. Άννας Ιακώβου και των συνεργατών της έγινε πραγματικότητα, μας ταξιδεύει γλυκά στα Χριστούγεννα και την Παράδοση μας, ζεσταίνοντας την καρδιά σε μια φάτνη που δεν είναι φαντασία αλλά εμπειρία ζωής.

Δεκέμβρης 2014

Συντονισμός – Παιδικό Περιοδικό : 'Στα Φτερά του Χελιδониού'  
Έκδοση αφιερωμένη στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου Λεμεσού -

Θερμές ευχαριστίες στις εκδόσεις **ΑΘΩΣ/ΠΑΙΔΙΚΑ**  
για την παραχώρηση εικονογραφήσεων και στη Μαρία Παπαευσταθίου  
για το σχεδιασμό του φυλλαδίου.

Η εικόνα του εξωφύλλου και της σελίδας 5  
είναι της εικονογράφου Άννας Δερβίση  
από το βιβλίο "Ο Αϊ- Βασίλης και ο Δάσκαλος".

Οι εικόνες στις σελίδες 2 και 3  
είναι της εικονογράφου Χριστίνας Δουληγέρη  
από το βιβλίο "Ήταν κάποτε παιδιά- Ο Γέρων Χατζηγιώργης".



Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε την ιστοσελίδα:  
[www.stamoulis.gr](http://www.stamoulis.gr)

## Ο τέταρτος Μάγος



Ο Μίσα περπατούσε κρατώντας το χέρι της μητέρας του. Τα γάντια που φορούσαν τον εμπόδιζε να νιώθει τη ζεστασιά του χεριού της. Το κρύο εκείνο το σούρουπο ήταν τσουχτερό και το χιόνι χόρευε τριγύρω τους σαν τρελό. Η εκκλησία φάνηκε μπρος τους προβάλλοντας με αχνές γραμμές μέσα από την ομίχλη.

Μια μεγάλη ανθρώπινη ουρά που ξεκινούσε από την πόρτα της εκκλησίας ξετυλίχθηκε αθόρυβα μπρος στα μάτια του Μίσα κι έφτασε ως τα πόδια του.

– Ως εδώ Μίσα, έσκυψε και του είπε χαμογελώντας η μητέρα του. Θα σταθούμε στην ουρά και σιγά–σιγά θα προχωρούμε για να μπούμε στην εκκλησία και να προσκυνήσουμε τα δώρα των Μάγων.

– Θα περιμένουμε πολύ ώρα; ρώτησε το παιδί.

– Θα είναι ένα μικρό ταξιδάκι! Ένα ταξιδάκι ως τη φάτνη του Χριστού, απάντησε εκείνη.

– Κρυώνω, ψέλλισε το παιδί και η ανάσα του γίνηκε λευκός αχνός κι αντάμωσε με την ομίχλη.

– Γι' αυτό μην περιμένεις ούτε λεπτό, του είπε η μητέρα του. Ξεκίνησε γρήγορα το ταξίδι. Δεν έχεις παρά να πάρεις στο κατόπι τους τρεις Μάγους με τις καμήλες τους.

– Τους τρεις Μάγους; είπε ξαφνιασμένο το παιδί.

– Θα ταξιδέψεις μαζί τους στην έρημο κι εκεί δεν θα κρυώνεις.

– Μα πώς να τους πάρω στο κατόπι; είπε.



– Με μια καμήλα, του απάντησε εκείνη. Στην φαντασία σου σίγουρα θα τριγυρνάνε караβάνια με καμήλες.

Ο Μίσα κούνησε αργά πάνω–κάτω το κεφάλι του κι άφησε το βλέμμα του να χαθεί στην ομίχλη του χιονιού.

– Μα... όχι, όχι, ψιθύρισε σε λίγο ανάμεσα στα χείλη του. Δεν είναι ομίχλη του χιονιού. Αμμοθύελλα είναι. Κι αν δεν προσέξω θα χάσω το караβάνι μου.

Οι τρεις καμήλες που προπορεύονταν βάδιζαν αργά, κόντρα στον αέρα της ερήμου.

– Είναι οι Μάγοι, είπε ο Μίσα. Οι Μάγοι που πάνε στη Βη-θλεέμ. Κι εγώ τους ακολουθώ. Να και το αστέρι που μας οδηγεί. Αχνοφέγγει μέσα στη θύελλα.

Αυτά είπε κι έσφιξε με λαχτάρα στις χούφτες του τα γκέμια της καμήλας. Κι αφέθηκε στο αργό της λίκνισμα. Και σήκωσε το μαντήλι του και σκέπασε το πρόσωπό του αφήνοντας μια χαραγιά στα μάτια του μονάχα για να βλέπει.

Το ταξίδι εκείνο κράτησε ώρες. Κι ο Μίσα γίνηκε ταξιδιώτης–προσκυνητής. Και πέρασε από τόπους άγνωστους κι αντάμωσε παράξενους ανθρώπους με αλλιώτικα ρούχα, με αλλιώτικες λαλιές, με αλλιώτικους ήχους και μουσικές.

Μα εκείνος ακολουθούσε τους Μάγους. Ακολουθούσε τ' αστέρι το φωτεινό που του έδειχνε τον δρόμο.

Σε μια στιγμή ο Μίσα άρχισε να νιώθει μια γλυκιά ζέστη. Μια ζέστη που τον τύλιξε ολόκληρο. Ίσως ήταν η ζέστη της ερήμου, ίσως η ζέστη που θερμαίνει το κουρασμένο κορμί του ταξιδιώτη, ίσως και η ζέστη της σπηλιάς την ώρα που μπήκαν μέσα για να προσκυνήσουν τον Χριστό.

– Τα δώρα, είπανε οι Μάγοι. Ας έχουμε στα χέρια μας τα δώρα να τ’ ακουμπήσουμε στα πόδια του Χριστού την ώρα που θα προσκυνούμε.

Βγάξει ο Μελχιόρ το χρυσοκεντημένο δισάκι του κι από μέσα παίρνει ένα ολοσκάλιστο κουτί που είχε στα σπλάχνα του κρυμμένες εικοσιοκτώ μικρές πλάκες χρυσοῦ.

Ανοίγει και ο Γκασπάρ το μανδύα του και φανερώνεται μια θήκη αργυρή γεμάτη ευωδιαστό λιβάνι.

Ξεδιπλώνει και ο Βαλτάσαρ το μεταξωτό του μαντήλι και παίρνει ένα ασημένιο δοχείο γεμάτο σμύρνα.

Απλώνει και ο Μίσα τα ζεστά του χεράκια κι ακουμπά κι εκείνος, την ώρα που προσκυνούσε, τα δυο μικρά του γάντια δίπλα στα δώρα των άλλων Μάγων. ■





## Ο Άγιος– Βασίλης δεν πιστεύει ποτέ στα παραμύθια!

**Η** δημοσιογράφος είχε τρακ. Αυτό ήταν φανερό. Ενώ προσπαθούσε να μιλήσει ακουγόταν μέσα από τα χείλη της...

– Τρακ– τρακ– τρακ...

– Πώς είπες παιδί μου; τη ρώτησε ο Άγιος Βασίλειος που καθόταν απέναντί της, στην εικόνα του, σαν άκουσε το θρόισμα των χειλιών της.

Η δημοσιογράφος πήρε μια βαθιά ανάσα και μαζί μ' αυτή και μπόλικο οξυγονούχο θάρρος που πλανιόταν στην ατμόσφαιρα και τόλμησε να κάνει την πρώτη της ερώτηση.

– Πιστεύετε στα παραμύθια;

– Στα παραμύθια; επανέλαβε έκπληκτος ο Άγιος Βασίλειος. Δεν πιστεύω στα παραμύθια, μα μου αρέσει να τ' ακούω. Όταν ήμουνα μικρός η γιαγιά μου, η Μακρίνα, μου έλεγε πολλά και όμορφα παραμύθια.

- Τι λέτε λοιπόν και για το παραμύθι του Αϊ- Βασίλη; ψέλλισε δειλά η δημοσιογράφος.

Ο Άγιος χαμογέλασε.

- Αυτό το παραμύθι νομίζω πως αρέσει πολύ στα παιδιά, είπε.

- Μα αυτό δεν σας πειράζει; ρώτησε εκείνη ξαφνιασμένη.

- Γιατί να με πειράζει;

- Γιατί τα παιδιά σάς μπερδεύουν μαζί του. Όταν ακούνε «Άγιος Βασίλης» η πρώτη εικόνα που τους έρχεται στο μυαλό είναι αυτή του κοντού και στρουμπουλού γεράκου, με την κόκκινη στολή, τις καλογουαλισμένες μπότες, το κόκκινο σκουφί, το έλκηθρο, τους ιπτάμενους τάρανδους, τα ζωτικά και τα δώρα....

- Το παραμύθι δηλαδή, είπε ο Άγιος κόβοντας την φόρα που είχε πάρει. Ε! Μα τι άλλο θα θέλατε να έρθει πρώτο στο μυαλό ενός μικρού παιδιού; Τα παιδιά ζουν κι ονειρεύονται μόνο παραμύθια.

- Κι εσείς δεν θυμώνετε γι' αυτό;

- Κάθε άλλο. Τα παιδιά ξέρουν πως ο πραγματικός Άγιος Βασίλειος δεν είναι τόσο εντυπωσιακός. Ξέρουν πως είναι ιερέας και φοράει ράσο και καλογερικό σκουφί, πως τα αγαπά και πως μεσιτεύει και παρακαλεί τον Χριστό να φυλάει όλα τα παιδιά από κάθε κακό.

- Και τα δώρα;

- Ποια δώρα; Εγώ δεν δίνω δώρα. Δίνω φλουριά! Αν είναι τυχερά παιδιά θα πετύχουν το φλουρί της πίτας μου, της βασιλόπιτας, που την κόβουν το βράδυ της πρωτοχρονιάς, την ώρα που αλλάζει ο χρόνος. Ξέρεις με τι αγωνία περιμένουν το κομμάτι τους και πόσο χαίρονται όταν τους τυχαίνει το φλουρί;

- Άρα δεν υπάρχει συναγωνισμός μεταξύ των Αϊ - Βασίληδων.

- Πώς μπορεί να συναγωνιστεί κανείς ένα παραμύθι κι έναν φανταστικό «άγιο»;

Η δημοσιογράφος χαμογελώντας με ικανοποίηση μιας και θεώρησε πως η συνέντευξή της είχε μεγάλη επιτυχία είπε στον Άγιο φιλώντας το χέρι του...

- Την ευχή σου Άγιε Βασίλειε.

- Την ευχή του Χριστού παιδί μου, είπε ο Άγιος και στάθηκε ακίνητος, ευλογώντας την, μέσα στο πλαίσιο της εικόνας του. ■

## Τίμια Δώρα

Τα Τίμια Δώρα φυλάσσονται με επιμέλεια στο Άγιο Όρος κατανεμημένα σε διάφορες λειψανοθήκες με μόνο ένα μέρος να εκτίθεται για προσκύνηση ή μεταφορά προς αγιασμό εκτός Αγίου Όρους. Στη Λεμεσό είχαμε την ευλογία να εκτεθούν για προσκύνημα πριν 3-4 χρόνια στο Μητροπολιτικό Ναό της Παναγίας Παντάνασσας ενώ τον Ιανουάριο 2014 ταξίδεψαν στη Ρωσία για ένα δεκαήμερο. Στα Δώρα των Μάγων δόθηκαν οι εξής συμβολισμοί σε σχέση με τον Χριστό: Ο χρυσός σαν τιμή στον νέα βασιλιά του κόσμου. Το λιβάνι ως Θεό, και η σμύρνα σε αυτόν που θα θυσιαζόταν για χάρη των ανθρώπων.

Ο χρυσός βρίσκεται σε μορφή εικοσιοκτώ σκαλισμένων επίπεδων πλακιδίων διαφόρων σχημάτων και διαστάσεων περίπου 5 χ 7 εκ. με κάθε πλακίδιο να έχει διαφορετικό σχέδιο.

Το λιβάνι και η σμύρνα διατηρούνται σαν μείγμα σε μορφή εξήντα δύο περίπου σφαιρικών χανδρών μεγέθους μικρής ελιάς.

Τα Τίμια Δώρα παραδόθηκαν στο Άγιο Όρος, από την Μάρω, χριστιανή σύζυγο του σουλτάνου Μουράτ Β' και μητριά του Μωάμεθ Β', μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης.



## Βασιλόπιτα



Η ετοιμασία της βασιλόπιτας με το κρυμμένο φλουρί – ευλογία του Αγίου Βασιλείου κάθε πρώτη του Χρόνου σε μνήμη μιας άλλης θαυματουργικής ιστορίας του 4ου αιώνα μ.Χ.

Καλή νέα χρονιά γεμάτη Αγάπη, Υγεία και Χαρά